

LBRIS

We know
books.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DEONN, TRACY

Jurământul / Tracy Deonn. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-499-5

821.111

Traducător: **Diana Botescu**
Redactor: **Alexandra Fusoi**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

OATHBOUND

Text © 2025 by Tracy Deonn
Jacket illustration © 2025 by Hillary Wilson
Book design by Laura Eckes

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

TRACY DEONN

JURĂMÂNTUL

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

LBRIS

We know
books

PROLOG

CE TREBUIE FĂCUT

I

REGELE UMBRELOR m-ar putea distruge.

Simt asta. Când magia bătrânului demon ne înghite pe amândoi, îmi simt propria distrugere, dar nu pot face nimic pentru a o opri.

Rotocoalele de fum negru care îmi dau formă se strâng ca un pumn în jurul cutiei mele toracice, iar apoi... simt *durere*. O durere apăsătoare, zdrobitoare, care îmi taie respirația.

Pe dealul cu iarbă de deasupra Fortăreței Capitolului de Nord, fumul său cu miros de smirnă și sevă devine opac, împiedicându-mă să-l mai văd pe Nick, care aleargă să ne oprească. Magia Regelui se răspândește în valuri, până când nu mai pot vedea decât armura de eter a lui Nick strălucind în soare și mâna lui întinsă. Ochii lui albaștri, care ard de dorința de luptă. Ultima mea amintire despre Fortăreață este Nick, care se luptă să mă protejeze.

Au fost multe lupte și multe înfrângeri, doar pentru *a mă proteja pe mine*.

Volition nu mai este decât un refugiu distrus, pentru că eu m-am adăpostit pe teritoriul său ancestral. Refugiul Magicienilor Rădăcinii, al lui Lu, Hazel și Mariah, este compromis și el, pentru că mi-au oferit adăpost. Alice este în comă, după ce am doborât-o când eram posedată. Selwyn a cedat în fața demoniei după ce mi-a consumat puterea, ca să redevin eu însămi. Iar Nick și-a riscat viața prin întoarcerea la același Ordin care a trimis Merlini asasini să-l omoare. Prea multe lupte. Prea multe înfrângeri.

Regele mă apucă de mână.

– Îmi pare rău! îi spun lui Nick, tuturor celorlalți și mie însămi.

L-am evitat pe Nick înainte să urc dealul, pentru că știam că, dacă cineva m-ar putea împiedica vreodată să plec, acela ar fi

el. Ochiul lui Nick văd prea multe, prea limpede, așa cum au văzut întotdeauna. El ar fi înțelegător când eu nu aș vrea să fiu înțeleasă.

Dar nu și în cazul acesta.

– Îmi pare rău, îi șoptesc lui Nick. Te rog să știi că te...

Apoi pornim în călătoria prin tenebre.

Întunericul se revarsă în jurul nostru în valuri dense, negre, dar corpul meu știe că ne mișcăm. Simt salturile prin spațiu. Uneori, când în beznă involburată se deschid fante suficient de mari, întrezăresc imagini ale unor locuri înspăimântătoare – câmpuri înnegrite care ard sub un cer întunecat, kilometri întregi de pietre funerare pierdute în nopți, cele mai adânci părți ale oceanului – după care ciclonul se închide din nou. Când lumea reapare, îmi tresare inima, iar când dispare din nou, mi se strânge stomacul.

Asta înseamnă să călătorești prin umbre, mă gândesc și încep să mă sufoc.

În acest vortex, aici și peste tot, nu există aer. Mă întreb dacă nu cumva o să mor înainte să încep măcar să trăiesc această nouă viață.

Nu.

Gândul îmi trezește mintea lipsită de oxigen. Îmi încleștez mâna pe mânerul dur al lui Excalibur.

Nu o să mor aici.

Cât timp a trecut? Secunde? Minute? Nu știu.

Apoi, brusc, fără niciun avertisment, aterizăm.

Genunchii mă lasă și se lovesc de marmura albă și rece. Strânsoarea mâinii slăbește, iar Excalibur cade zăngănind pe podea. Simt în fundul gâtului mirosul înțepător de produse de curățenie și tușesc. Șuier un blestem. Trag aer în piept și gâfâi. Încerc să mă orientez.

Suntem pe un coridor lung, pustiu, fără ferestre, într-o clădire pe care nu o recunosc. Încă tușind, îmi ridic privirea încetoșată spre norul de fum din fața mea. Acolo unde ar putea fi un chip, văd doi ochi de obsidian cu pupile de un roșu aprins. Este un demon atât de puternic, încât, de aproape, până și privirea pe care mi-o aruncă întâmplător îmi arde pielea.

Este Regele Umbrelor, neomenesc.

În timp ce îmi observă natura umană jalnică, trupul transpirat care găfâie pe podea, observ un lujer de umbră care s-a încolăcit

în jurul camerei de securitate montate pe peretele din spatele lui, acoperind obiectivul. Oriunde ne-am afla, Regele Umbrelor s-a asigurat deja că prezența noastră trece neobservată.

Norul negru îmi atrage atenția din nou. Se învârtește încet, apoi se destramă, după care se solidifică, luând forma familiară și fermă a lui Erebus Varelian, Magul Seneșal al Înaltului Consiliu al Ordinului Mesei Rotunde.

Erebus mă privește cu o singură sprânceană ridicată și cu ambele mâini agățate de cingătoare. Ochiul lui sunt acum cei ai unui Merlin de vârstă mijlocie: roșii ca sângele, cu pupile ome-nești. Părul lui des, negru ca pana corbului, este perfect pieptănat spre spate, tuns scurt la tâmpile, ca al Magicienilor Gardieni, iar pe umeri are o mantie închisă, care-i acoperă trunchiul și ajunge până la genunchi.

Acesta este omul care a păcălit cea mai puternică și mai veche societate secretă din lume, făcând-o să creadă că este unul dintre membrii ei, cine știe cât timp. Chiar și acum, Ordinul crede că Erebus este soldatul lor Merlin cel mai loial și de cel mai înalt rang. Doar el și cu mine știm adevărul – că este cel mai mare dușman al Ordinului. Și numai noi știm că eu, însuși Vlăstarul Coroanei Ordinului și Regele, am părăsit Masa Rotundă pentru a deveni discipolul său.

Inspir întretăiat. Ce am făcut?

– Poți să mergi?

Când vorbește, vocea lui Erebus este gravă și neimpresionată. Respectul pe care mi l-a arătat când ne-am întâlnit prima dată a dispărut.

– De ce m-ai luat înainte să pot..., încep eu răgușit.

– Și ce i-ai fi spus lui Nicholas Davis dacă nu te-ai fi luat de acolo? murmură Erebus, cu o expresie indescifrabilă.

Mintea mi se întoarce la acele ultime imagini; la armura lui Nick, la mâna lui; la ochii lui, la vârfurile degetelor lui care încercau să le atingă pe ale mele. Chemarea și răspunsul, rămase neterminate. Strâng din dinți.

– Nu-i treaba ta!

Erebus ridică din sprâncene.

– Atunci am făcut bine că te-am luat de acolo atunci.

– Ce înseamnă asta?

LBBIS | We know books

– Dacă Nicholas Davis te-ar fi atins, nu ți-ar mai fi dat drumul. Și-așa o să fie o pacoste suficient de mare, spune Erebus și își strânge buzele.

Simt teama ca pe un pârâiaș tăcut și rece în piept. Înaltul Consiliu al Regenților îl vrea mort pe Nick pentru că nu-l poate controla; absența mea n-o să schimbe situația. Mă ridic în picioare.

– Pacoste?

În privirea Seneșalului se vede o sclipire de cruzime.

– După ce își revine din șocul dispariției tale, pe cine crezi că o să caute Nicholas mai întâi? Pe tine... sau pe Selwyn?

Mi se strânge stomacul. Nu am un răspuns, dar știu că *nu vreau* să mă caute pe mine.

Când vede că tac, Erebus chicotește.

– În orice caz, băiatul o să vâneze fantome: o să mă asigur că nu te găsește nimeni, iar Selwyn e o cauză pierdută.

Teama tăcută din piept devine mai puternică. I-am cerut lui Erebus să-l ducă pe Sel la mama lui, în speranța că ea ar putea inversa regresia lui spre demonie, dar nici măcar regele demonilor nu ar putea garanta faptul că Natasia Kane își poate salva fiul. Sel a crezut că îl pot controla pe Arthur și, pentru că și eu am avut încredere în *mine* într-un moment în care n-ar fi trebuit, și-a sacrificat umanitatea pentru a mă salva.

Mi se taie respirația și-mi ard ochii. S-a sfârșit. Totul s-a sfârșit și nimic nu poate schimba lucrurile.

Înghit în sec și îl privesc intens pe Erebus.

– Cred că Nick o să te urmărească *pe tine*. Te-a văzut, la urma urmei. L-a văzut pe *Erebus* luându-mă.

Trăsăturile lui se estompează pe tenul brun până devin o ceață cenușie, până când nu mai este Erebus, nu mai este Regele, nu mai este *nimeni* de fapt. O umbră cu siluetă de om.

– M-a văzut, zici?

Îmi stă inima când îmi aduc aminte că Erebus este un chip pe care Regele *alege* să-l poarte.

În ultimul moment de pe deal, eu nu mă uitam la Regele Umbrelor; mă uitam la Nick. Regele poate copia identitatea unui număr nesfârșit dintre victimele pe care le-a ucis. Spre deosebire de cambionii jumătate demoni, jumătate oameni, demonii deplini ca el nu *posedă* umanitate, ci o fură. Neucid, apoi ne poartă ca pe niște haine.

Simt gustul fierii în gât.

– Dacă Nick te-a văzut așa, atunci cu cine crede că am plecat?

– Cu nimeni, presupun. Sau cu oricine.

Trupul Regelui se înfioară. Acum, în locul siluetei lui Erebus, văd o persoană înaltă, cu fața lunguiață, pe care nu o recunosc, cu tenul deschis și plin de pistrii și cu părul șaten, plin de șuvițe cărunte.

Frica și oroarea sunt acoperite de furia care mă cuprinde.

– Îți amintești măcar numele omului al cărui chip îl porți?

– Numele lui nu era important, răspunde el cu vocea acestui nou trup.

Fără niciun cuvânt, Regele Umbrelor se întoarce și pornește pe coridor cu pași lungi și rapizi. Când nu trimite lăstari întunecați către camerele de supraveghere din fața lui, își ține mâinile în buzunare.

Pornesc în grabă după el, strângând-o cu grijă la sold pe Excalibur, cu lama în jos și spre spate. Chiar ar fi trebuit să-i găsesc o teacă înainte să plec.

– Unde suntem?

Seneșalul Erebus ar fi răspuns la întrebarea Vlăstarului Coroanei, dar acest demon nu e Erebus, iar eu nu sunt Vlăstarul lui. Astea erau doar măștile pe care le purtam – iar lui i-a venit întotdeauna mai bine.

Sunt descendenta din Magicieni ai Sângelui a regelui Arthur. Sunt o Magiciană a Rădăcinii și unul dintre Legendari sau asta *eram* înainte de a părăsi ambele grupuri. Acum sunt *investiția* însemnată cu sânge a Regelui Umbrelor. Sunt o sursă de energie pe care i-am cerut să o instruiască și să o ajute să evolueze, chiar dacă el are de gând să se folosească de puterea mea ca să învingă în cele din urmă Ordinul pe care-l detestăm amândoi. Cu el, voi deveni o armă – pe care o va mânui când voi fi suficient de puternică.

Am sentimentul că Regele Umbrelor nu mă va lăsa să uit că, plecând cu el, am ales *această* identitate – cea de armă – înaintea tuturor celorlalte.

Picioarele demonice ale Regelui nu fac niciun zgomot, spre deosebire de picioarele mele umane. Cizmele maro fine pe care le-a găsit Greer și mi le-a lăsat în camera de la Capitolul de Nord scot un zgomot târșăit când măresc pasul ca să mă țin după el. Greer mai

lășase și o pereche de blugi largi și un tricou cu o formație; hainele lui, cred. Mă întreb dacă o să găsesc altele pe unde ajungem sau cu astea rămân. Probabil că ar fi trebuit să-mi iau niște bagaje, nu doar o sabie.

În fața mea, Regele Umbrelor o ia brusc la stânga și intră pe o ușă. Îl urmez și sunt surprinsă de încăperea puternic luminată în care tocmai am intrat – și de ce se află în ea.

De o parte și de alta a traiectoriei drepte a Regelui prin încăperea se află sarcofage egiptene, în vitrine mari. Cu o mișcare din încheietura mâinii, Regele acoperă camerele montate la distanțe egale pe tavanul înalt.

– Unde...

Noua voce a Regelui se aude până la mine.

– British Museum.

– În Londra? scâncesc eu.

Când mă uit mai bine la sarcofagul din fața mea, am o senzație discretă de nedreptate care răzbate prin pâcla surprinderii ce începe să se mistuie. Conform plăcuței albe de la baza vitrinei, am în față o tânără care a trăit în Teba în anul 800 î.Hr. Pe sicriul de lemn, chipul ei este înfățișat cu vopsea bej, galbenă și roșie – și îmi vine brusc în cap o altă tânără care nu se va mai trezi. Alice. Respir adânc când mă lovește amintirea sfâșietoare, vinovăția. Le alung pe ambele.

Nu aici ar trebui să fie locul ei de odihnă veșnică, îmi spun în gând. *Nu prinsă în capcană aici, într-o vitrină de sticlă, la voia colecționarilor. Nu aici și-au imaginat semenii ei că va ajunge.* Mă mănâncă vârful degetelor să ating sarcofagul ca să văd dacă spiritul fetei este treaz dincolo de sticlă. E un instinct de Medium, pe care nici măcar nu sunt sigură că pot să-l folosesc după ce am făcut cu fluxul meu ancestral...

Regele își drege glasul lângă o ușă din capătul îndepărtat al galeriei. Mut greutatea sabiei Excalibur pe celălalt sold și alerg spre el. Pe ușă scrie DOAR CURATORII. Când ajung lângă el, întinde mâna și, o clipă, sunt nedumerită.

– Sabia, Briana.

Strâng mânerul în pumn.

– E a mea! îi zic, dar îmi dau seama că nu e răspunsul corect.

El șuieră și-și dezgolește dinții, apoi vorbește cu un glas aspru și nepământesc:

– N-ai nicio *autoritate* aici, fato! N-ai nicio curte din copiii care să îngenuncheze în fața ta, niciun Regent care să se lupte pentru dinastia ta. În prezența *mea*, nu ești *Vlăstarul Coroanei*. Și, dacă vreau, o să iau sabia Caledfwlch *cu forța*.

Mă cuprinde o groază brută, primitivă. Toate instinctele urlă că Regele Umbrelor este mult, mult mai puternic decât Merlinul care se preface că e; că este mult mai puternic chiar și decât goruchelii imitatori de care Ordinul Legendarilor se teme cel mai mult; că adevărata lui natură demonică este de neștiut, ascunsă și mai veche decât munții cei mai vechi. A străbătut cu mine toată planeta, supunând voinței sale spațiul, lumina și materia... dar eu am ales asta. Nu pot să-l las să mă supună și pe mine.

– Am nevoie de ea..., încep eu.

– Pentru ce anume? îmi spune el.

Forță. Putere. Control. Am nevoie de ele mai mult decât de orice. Ele vor face ca fuga să merite. Și acum, că am refăcut-o pe Excalibur, este arma mea mai mult ca niciodată.

– Pentru antrenament, răspund cu bărbia ridicată și îmi încleștez maxilarul. Ca Erebus, antrenezi Merlini și comanzi Garda Magicienilor. Ca Rege al Umbrelor, ai văzut fiecare Camlann, fiecare revoltă a demonilor și fiecare victorie a Legendarilor. Ca Vânător, ai supravegheat fiecare femeie din familia mea de la Vera încoace. Știi de ce suntem capabile.

– Foarte adevărat.

– Ai fost de acord să mă înveți. Iar eu sunt gata să învăț. Avem un pact.

Colțurile buzelor i se ridică.

– Un pact *nereglementat*.

Mijesc ochii. Un pact nereglementat, încheiat fără un comisionar, este ceva cu care sunt foarte familiarizată.

– Poate că e nereglementat, dar mi-am spus clar condițiile.

– Condițiile *tale* au fost clare. Dar ale mele, nu, răspunde el și fața lui devine din nou a lui Erebus.

Mi se taie răsuflarea.

– Nu ți-a explicat niciodată Valechaz structura unui pact demonic? mă întreabă el și îmi dă ocol încet, cu o expresie amuzată și țâțâind încet din buze. E regretabil.

Cuptorul din piept mi se deschide fără voia mea. Rădăcina mea, care iese la iveală în fața unei amenințări.

– Valec m-a învățat multe, răspund eu. Pactele nereglementate îi lasă pe demoni să pretindă orice vor de la un om, dar eu ți-am spus *exact* ce sunt dispusă să fac și ce aștept din partea ta. Am fost de acord să merg cu tine și să rămân alături de tine dacă îl duci pe Sel la mama lui. Pactul nostru a fost negociat și încheiat.

El continuă ca și cum nu aș fi zis nimic.

– Pentru fiecare pretenție dintr-un pact, cealaltă parte are dreptul la o pretenție. Fiind comisionar cu reputație, Valechaz verifică astfel de acorduri ca să se asigure că toate pretențiile au fost discutate și acceptate și așa cele două părți pot să încheie pactul pe picior de egalitate. Reglementarea asta *este* esențială, pentru că, dacă nu sunt discutate și acceptate *toate* pretențiile, pactul nu poate fi încheiat.

Îmi stă inima.

– Adică?

– Adică partea care nu și-a declarat încă pretențiile la momentul încheierii pactului rămâne cu o datorie deschisă, neîmplinită. Un fel de „îți sunt dator”, dacă vrei, zâmbeste el.

Mi se face atât de frică, încât simt cum inima începe să-mi bată nebunește.

– Nu. Eu... noi...

– Ai spus că mergi cu mine și rămâi alături de mine dacă îți fac o singură favoare, și mi-ai cerut nu unul, ci *două* lucruri, Briana, spune el și ridică un deget. Prima a fost să-l duc pe Selwyn la mama lui. Ai spus: „Dacă-l duci la ea, merg cu tine.”

Mă încrunt la el.

– Știu ce am spus...

Vocea lui devine ironică.

– Dar îți *amintești* ce ai spus? Ce ai vrut *înainte* să-mi ceri să duc un Kane la celălalt?

– Ce altceva...

– Mi-ai cerut *cunoștințele* mele. Ai spus că vrei să deprinzi tăria, puterea și controlul. „Numai un rege poate instrui un rege.”

Mă albesc la față și simt cum mi se adună tot sângele în stomac, într-un vârtej amețitor și rece.

– Două solicitări, și doar una îndeplinită. Îmi ești datoare, Briana. Noi doi suntem ca și legați prin jurământ.

Zâmbetul i se întinde pe toată fața.

– Nu, eu... eu..., mă bâlbâi.

– *Ba da.*

– A fost... un pact...

– Ce este un pact dacă nu un jurământ? Și ce este un jurământ dacă nu o promisiune cu un preț? Spune-le cum vrei. Toate sunt croite din același material – un material țesut din intenție, voință și sacrificiu. Puterea ta este legată de semnul meu de sânge. Moartea ta este legată de biruința mea. Iar *tu* ești legată de mine prin propriile cuvinte.

Regele Umbrelor își îndeasă ambele mâini în buzunare.

– Dacă nu pot să spun care e răsplata mea pentru că te învăț și te instruiesc, atunci suntem în dezechilibru, iar pactul poate fi anulat cu totul.

– Atunci nu mă instrui! O să... o să învăț singură! spun eu, chiar dacă nu vorbesc serios.

Până și eu știu că știe și *el* că nu vorbesc serios. Că *nu pot* învăța singură. Că am încercat deja – și am dat greș.

În loc să spună ce știm amândoi că este adevărat, vocea lui devine mai stinsă. Un fel de amenințare șoptită.

– Nu vrei să vezi ce se întâmplă când încalci un pact echitabil cu un demon, Briana Matthews!

Inima mi se zbate în piept în timp ce caut deconectarea rece pe care am descoperit-o pe deal, la Capitolul de Nord, încrederea de atunci. Dar acum nu le mai pot găsi.

– Nu e *corect*...

– *O să fie* corect atunci când o să-ți plătești datoria. Dacă n-o plătești, încalci înțelegerea, iar această încălcare îmi dă dreptul la o răzbunare *de zece ori* mai mare.

Se apropie, iar colții îi sclipesc în lumină.

– Întâi o să am grijă să moară Selwyn Kane. Apoi, un Magician Guardian o să-i taie gâtul lui Alice Chen în somn, iar *Erebus* o să se asigure că pune în aplicare planul Regenților de a-l ucide pe Nicholas Davis.

Fiecare amenințare mi se înfășoară în jurului gâtului și mă sufoc. Nu îmi pot duce până la capăt niciun gând, iar urechile *îmi țiuie*...

Se apleacă și îmi șoptește:

LIBRIS | We know books

– Sau poate că o să-i sugerez pur și simplu lui Aldrich că, dacă vrem să te scoatem din ascunzătoare, poate că viața tatălui tău, Edwin, nu este tocmai instrumentul de șantaj riscant care credeam cândva că este.

Trag aer în piept. Tatăl meu n-are absolut nicio vină în toate astea. Nu știe nimic despre cine sunt cu adevărat.

– Ce... *vrei?*

Expresia amuzată îi dispare de pe față.

– Ceva la care o să îți vină greu să renunți. Un preț pe care îl voi dezvăluși la momentul potrivit și nu mai devreme.

Închid ochii. Să trăiești cu o datorie neștiută față de Regele Umbrelor atâta timp cât dorește el este mai rău decât distrugerea.

– Până atunci, murmură el, o să mi-o *dai* pe Excalibur de bunăvoie.

Nu am de ales.

Brusc, mă gândesc din nou la Nick. A călătorit alături de mine prin sânge până în secolul al VI-lea, la începuturile puterii Legendarilor. Împreună, l-am privit pe cel dintâi Merlin aruncând Descântecul Eternității asupra primilor cavaleri ai Mesei Rotunde și inițiind ciclul care le-a permis descendenților acelor cavaleri – Vlăstarelor lor – să moștenească și să transmită darurile magice ale strămoșilor de la o generație la alta. Esența vrăjii este legată de viața mea ca Vlăstar al lui Arthur, iar faptul că m-am născut fiind Vlăstarul lui Arthur este ce mi-a permis să o scot pe Excalibur din piatră. După tot ceea ce am văzut împreună, mă întreb ce ar spune Nick că-i înmânez celui mai mare dușman simbolul Ordinului. Oare ar înțelege? Sau ar vrea să mă lupt ca să-l păstrez? Să lupt ca să-mi însușesc sabia?

În cele din urmă, o ridic pe Excalibur de mâner. O ofrandă.

Regele îmi smulge sabia din mână și aud un soi de tânguire stridentă, metalică, atunci când se desprinde din mâinile mele. Deschid brusc ochii. Am mai auzit strigătul de război al lui Excalibur, dar nu a fost niciodată atât de trist ca acum.

Când Regele își pune sabia sub braț, Erebus dispăre și redevine bărbatul pistriuat fără nume. Se întoarce spre ușa din spatele său și bate de două ori.

După o clipă, se aude răspunzând o voce înăbușită, tot mai puternică pe măsură ce se apropie.

– Când o să *băgați la cap* voi, stagiarii?

Ușa se întredeschide, iar dincolo de ea se vede un bărbat alb, cu umeri înguști, îmbrăcat într-o cămașă bleu cu nasturi.

– Dacă mă mai deranjezi, o să...

– Ce-o să faci, Agaraz? îl provoacă Regele Umbrelor cu o voce gravă, guturală.

Bărbatul face ochii mari și se lasă într-un genunchi.

– Sire! Nu v-am recunoscut... nu vă așteptam.

– Ridică-te! îi poruncește regele.

Agaraz se ridică dintr-o singură mișcare lină, ca și cum membrele lui ar fi prinse cu sfori și trase toate odată. Este goruchel. Este al treilea pe care îl întâlnesc, după Rhaz și Kizia. Când îmi aude oftatul, Agaraz își întoarce capul, iar privirea lui îmi arde obraji. Își înclină curios capul înainte de a mă adulmea, încet și insistent. Regele scoate un oftat lung și îndurerat.

– Am nevoie de ajutorul tău cu o sabie.

– Da, desigur, Sire.

Privirea lui Agaraz este atrasă de Excalibur când Regele trece pe lângă el și intră în camera întunecată, luminată de o lampă aflată pe un birou de lemn. Înainte ca Agaraz să se miște pentru a-l urma, se uită din nou la mine. Foamea evidentă de pe chipul goruchelului mă sperie. Apoi ușa se închide.

Încerc să le ascult vocile din spatele ei, dar nu aud nimic. Chiar dacă Excalibur rămâne aici, în muzeu, nu înseamnă că pot ajunge la ea. Mă întreb dacă o să stăm aici sau ne întoarcem în State. Și, dacă ne întoarcem, cum o să ajung așa departe de una singură?

Mâinile încep să-mi tremure pe măsură ce încep să înțeleg amenințările formulate atât de nonșalant de Rege. Credeam că suntem cumva pe picior de egalitate, dar s-a dovedit deja mai viclean. Îmi ard ochii, care se umplu brusc de lacrimi de jenă. De ce am crezut că pot fi mai isteț decât un demon mai bătrân decât Ordinul însuși?

Valec ar fi știut pe loc că învoiala mea cu Regele este incompletă. Alice ne-ar fi oprit să pună întrebări. Dar Valec nu este aici acum, iar Alice nici măcar nu e *conștientă*. Iar Selwyn... Sel m-ar fi smuls de-acolo înainte să începă măcar negocierile.

Ce ai făcut? Tresar la amintirea ultimelor cuvinte pe care mi le-a spus Sel.

Disprețul lui de-atunci se adaugă disprețului meu de-acum.
Ce am făcut?

Încep să respir mai repede. Cu fiecare expirație, un firicel de rădăcină roșie îmi iese din gură și se ridică spre tavan înainte să se risipească. Am mai respirat foc și înainte, dar acum simt că respir suferință.

Brusc, se deschide ușa, iar Regele se întoarce fără nimic în mână. Se oprește, cu nasul ridicat. Rădăcina roșie a dispărut, dar sunt convinsă că mirosul persistă.

– Mi-ai luat deja una dintre arme. Acum o să-mi iei și rădăcina? întreb eu. O să mă controlezi slăbindu-mi puterile?

Regele se uită cu atenție la exponatele de muzeu din spatele meu, iar apoi mă privește din nou.

– Oamenii lacomi colecționează ce nu pot înțelege, iar oamenii slabi distrug ce nu pot controla. Un om care este și lacom, și slab va încerca să recreeze ce este peste puterea sa de înțelegere, distrugând originalul pe parcurs.

Îmi amintesc de fata moartă din sarcofag și îl privesc cu precauție.

– Și demonii ce fac?

– O să te fac o fată pe care n-o poate distruge nimeni. N-o să ai nevoie de armă. O să devii tu o armă.

Regele mă apucă de cot și mă strânge puternic, învăluindu-ne în mrejele puterii sale.

– Respiră adânc, Briana!

Mă conformez și alunecăm din nou prin spațiu.

II

DE DATA ASTA, fiecare salt către un nou loc întunecat este însoțit de o senzație de apăsare, ca și cum atomii mei ar fi împinși cu forța în spații noi, înghesuindu-mă într-un loc prea strâmt, prea periculos. Văd ruine sub un cer luminat de lună, cel mai des tufăriș în umbra unei păduri înalte, o zonă arctică într-o noapte fără sfârșit.

Când aterizăm, mă prăbușesc din nou în genunchi, dar de data aceasta pe pardoseala unui vestibul cu cărămidă roșie. Suntem înconjurați de pereți albi tencuiți. În stânga mea, o măsuță sub o oglindă cu ramă aurie. În față, o sufragerie în care văd fotolii maro cu spătar înalt, așezate pe un covor gros care pare scump, în fața unui șemineu din piatră. Oriunde ne-am afla, lumina după-amiezii se strecoară prin vitraliile ușii grele din lemn de stejar din spatele meu și creează un caleidoscop de culori. Pereții vestibulului sunt acoperiți de nuanțe de auriu-strălucitor, albastru-cald și brun-roșcat, aproape portocaliu. Era sfârșitul zilei la Londra, așa că poate ne-am întors pe Coasta de Est!? Iar Excalibur este la mii de kilometri distanță acum.

Regele Umbrelor se mișcă pentru a-mi bloca vederea asupra restului casei – livingul spațios, coridoarele din stânga și din dreapta mea.

Mă ridic exasperată.

– Acum unde suntem?

Drept răspuns, corpul său își schimbă iarăși forma, redevenind Erebus.

– Asta-i casa lui Erebus.

Mă urăsc pentru că acest chip, această voce mi se par oarecum reconfortante. Îmi spun că e din cauză că îl cunosc pe Erebus, dar nu e tocmai adevărat. „Ceea ce știi” pare a fi ca nisipul cernut printre degetele deschise.

– L-ai ucis și pe el?